

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 67.125 van 27 juni 1997
in de zaak A. 45.026/IV-13.520.**

In zake : Louis DIELS,
wondende te AALST,
Vogelenzang 2

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Economische Zaken en het Plan,
thans de Minister van Economie.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Louis DIELS op 20 september 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 8 juli 1991 waarbij de Minister van Economische Zaken en het Plan de vacature nr. 1488 van de betrekking van directeur-generaal van het Nationaal Instituut voor de Statistiek, aangekondigd bij dienstorder Vac. 1488 nr. 129/87/Pers. van 23 november 1987, intrekt alsmede van de impliciete weigering om hem te benoemen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de beschikking van 17 januari 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 april 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 mei 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van
Advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies
van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Met dienstorder 129/87/pers. Vac 1488 van
23 november 1987 wordt aan de belanghebbenden ter kennis
gebracht dat de betrekking van directeur-generaal bij
het Nationaal Instituut voor de Statistiek (N.I.S.)
vacant wordt verklaard.

Verzoeker stelt zich op 1 december 1987
kandidaat voor deze betrekking. Samen met hem dienen nog
drie andere gegadigden hun kandidatuur in.

1.2. Op 19 januari 1988 onderzoekt de directie-
raad de kandidaturen.

De raad legt er de nadruk op dat het N.I.S.
vooral nood heeft aan een goed organisator en onderzoekt
de verschillende kandidaturen in het licht van deze
vereiste. Uit dat onderzoek komt naar voren dat geen van
de kandidaten volgens de raad voldoende beantwoordt aan

de gestelde vereiste. Een voorstel om een nieuwe oproep te doen waarbij de vacature toegankelijk zou worden verklaard voor alle ambtenaren van rang 15 van het departement en voor de ambtenaren van de rangen 14 en 13 die ten minste zes jaar graadanciënniteit hebben, wordt na discussie verworpen. Uiteindelijk sluit de raad zich eenparig aan bij het voorstel van de voorzitter dat het logisch is om bij het eerste onderzoek Louis DIELS veeleer dan de andere kandidaten voor te stellen omdat hij als ambtenaar met de grootste graadanciënniteit momenteel de leiding van het N.I.S. waarneemt.

Op 9 februari 1988 onderzoekt de directieraad een tweede maal de kandidaturen. Na de ingediende bezwaarschriften te hebben besproken en na opnieuw de mogelijkheid van een verruimde oproep te hebben overwogen en te hebben verworpen om reden "dat er met een verruimde oproep geen kandidaat zou opdagen van zo'n buitengewone klasse dat zelfs de heer DIELS hem als chef zou aanvaarden" besluit de raad eenparig Louis DIELS voor te dragen als enige kandidaat van de directieraad.

Dit voorstel wordt bij nota van 12 februari 1988 toegezonden aan de minister.

1.3. Bij nota van 8 juli 1991 geeft de minister opdracht aan de administratie om de procedure tot vacantverklaring van de betrekking van directeur-generaal van het N.I.S. ten spoedigste op te starten.

Dat is de beslissing die verzoeker bestrijdt.

Ingevolge deze nota vaardigt de directeur-generaal van de Algemene Diensten op 18 juli 1991 een dienstorder 129/87/Pers. vac. 1488bis uit waarin hij meedeelt dat de minister op 8 juli 1991 besloten heeft de vacature nr. 1488 in te trekken.

Met een dienstorder 78/91/Pers. Vac. 1737 van dezelfde datum wordt de genoemde betrekking opnieuw vacant verklaard.

Verzoeker dient op 31 juli 1991 opnieuw zijn kandidatuur in. Ditmaal zijn er nog slechts twee kandidaten. Beiden waren ook reeds kandidaat bij de eerste vacantverklaring.

1.4. De directieraad onderzoekt in zijn vergadering van 17 september 1991 de beide kandidaturen. Na uitvoerig de taken van het N.I.S. en de eigen problematiek van deze administratie te hebben uiteengezet en daaruit de vereiste kwaliteiten voor de betrekking te hebben afgeleid sluit de raad zich eenparig aan bij het voorstel van de voorzitter om Louis DIELS voor te dragen.

1.5. Op 4 oktober 1991 vraagt de minister om op de hoogte te worden gebracht van het resultaat van het eerste onderzoek van de kandidaturen voor de betrekking van directeur-generaal van het N.I.S.

Op 7 oktober 1991 laat de minister aan de administratie weten dat hij besloten heeft om, met toepassing van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 zoals het werd gewijzigd door het koninklijk besluit van 13 november 1990, een nieuwe oproep tot de kandidaten te richten waarbij de ambtenaren van rang 15 met één jaar graadanciënniteit en de ambtenaren van rang 14 en 13 met tenminste zes jaar graadanciënniteit toegelaten worden. Hij is van mening dat gezien de grondige hervorming die het N.I.S. tijdens de komende jaren dient te ondergaan, de huidige kandidaten niet geschikt zijn om deze taak tijdens de overgangsperiode tot een goed einde te brengen.

Deze nieuwe oproep wordt gedaan bij dienstorder 78/91/Pers. Vac. 1737bis van 17 oktober 1991.

1.6. Bij koninklijk besluit van 25 april 1991 is verzoeker met ingang van 1 april 1992 op pensioen gesteld.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat ingevolge zijn pensionering met ingang van 1 april 1992 verzoeker niet langer belang heeft bij zijn beroep omdat hij ervan uitgaat dat de overheid verplicht is hem in de omstreden betrekking te benoemen en de overheid daartoe niet verplicht is, want te dezen over een discretionaire bevoegdheid beschikt;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als annulatiemiddel tegen de impliciete weigering om hem te benoemen juist de schending aanvoert van de rechtsplicht om hem te benoemen; dat in de mate dat de exceptie steunt op de ontstentenis van die verplichting, zij dus verband houdt met de grond van de zaak;

2.1.2. Overwegende echter dat in zijn laatste memorie verzoeker ook nog betoogt dat, al is hij dan gepensioneerd, de verwerende partij, verondersteld dat zijn beroep gegrond is, het onrecht waarvan de Raad bij het gegrond bevinden van zijn beroep vaststelt dat het is begaan, op de een of andere manier goed zal moeten maken; dat hij ook een moreel belang doet gelden bij de vaststelling bij arrest dat aanspraken van hem zijn miskend; dat voor die elementen van zijn betoog verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 40.610, ROGGEMAN, van 6 oktober 1992;

2.1.3. Overwegende dat de verwijzing naar het arrest nr. 40.610 terecht is; dat ook in de onderhavige zaak het feit dat verzoeker gepensioneerd is, het de Raad niet mogelijk maakt vast te stellen dat vanwege dat feit de verwerende partij het onrecht dat, bij gegrond bevinden van het beroep, blijkt te zijn begaan, niet op een of andere manier goed moet maken; dat de Raad zich dat oordeel nu juist wel zou aanmatigen wanneer hij aan verzoeker ieder belang bij de toewijzing van zijn beroep

zou ontzeggen; dat de onbevoegdheid van de Raad om te oordelen over de wijze waarop de verwerende partij het per hypothese begane onrecht goed kan maken, insluit dat hij niet vermag aan de overheid de mogelijkheid te ontzeggen om de begane onwettigheid goed te maken; dat de Raad dit in de onderhavige zaak, waarin zelfs een retroactieve benoeming niet ondenkbaar is, des te minder vermag daar verzoeker van augustus 1987 tot 31 maart 1992 in feite de door hem geambieerde betrekking blijkt te hebben uitgeoefend, en wel zonder enige vergoeding, en dit hoewel de betrekking vacant was verklaard en verzoeker voor benoeming was voorgedragen, het moge dan met enige reserve geweest zijn; dat deze omstandigheid samen met het door verzoeker aangeklaagde feit dat de overheid geen enkel motief heeft opgegeven voor haar handelwijze, -overheid die met name hem wel bekwaam achtte om bijna vijf jaar lang de dienst de facto te leiden maar niet om hem de jure te benoemen-, ook aannemelijk maakt dat verzoeker zich moreel gekrenkt noemt;

2.1.4. Overwegende dat uit het sub 2.1.3. overwogene volgt dat ook al zou bij het onderzoek van de grond van de zaak blijken dat de overheid niet verplicht was om verzoeker te benoemen, het belang van verzoeker door zijn pensionering niet is weggevallen; dat de exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord heeft opgeworpen dat het beroep geen voorwerp heeft omdat de bestreden beslissing werd ingetrokken door de ministeriële beslissing van 7 oktober 1991;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker de ministeriële beslissing van 8 juli 1991 bestrijdt waarbij de vacante verklaring van 23 november 1987 wordt ingetrokken; dat op 8 juli 1991 de minister tevens heeft beslist dat de omstreden betrekking opnieuw vacant moest worden ver-

klaard; dat dit op 18 juli 1991 ook is gebeurd; dat op 7 oktober 1991 de minister nogmaals heeft beslist tot een nieuwe vacantverklaring; dat overeenkomstig hetgeen verzoeker in zijn memorie van wederantwoord terecht stelt, de beslissing van 7 oktober 1991 de intrekking van 8 juli 1991 niet ongedaan maakt, dat ze al evenmin de vacantverklaring van 18 juli 1991 ongedaan maakt; dat de beslissing van 7 oktober 1991 de vorige beslissingen zonder retroactiviteit in de tijd opvolgt; dat het bestaan van die beslissing op zijn hoogst kan betekenen dat, nu verzoeker er geen beroep heeft tegen ingesteld, zijn belang in de tijd een einde neemt met de dag van ingaan van bedoelde beslissing; dat de exceptie wordt afgewezen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat ter vernietiging van de impliciete weigering hem te bevorderen tot directeur-generaal, verzoeker aanvoert dat de verwerende partij verplicht was hem te benoemen;

3.1.2. Overwegende dat uit de artikelen 23 en 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel blijkt dat de bevordering tot directeur-generaal, rang 16, een benoeming is naar keuze, verleend na met redenen omkleed advies van de directieraad; dat bij een benoeming naar keuze, de benoemende overheid niet gebonden is door het advies van de directieraad en haar discretionaire bevoegdheid met betrekking tot de geschiktheid van de voorgedragen kandidaat blijft behouden; dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in zijn laatste memorie betoogt, noch het feit dat hij als enige van de kandidaten door de directieraad was voorgedragen, noch het feit dat de andere kandidaten hun persoonlijk belang niet met een annulatieberoep hebben laten gelden, de overheid ertoe kan verplichten hem de

gegeerde betrekking te geven; dat de tot benoemen bevoegde overheid immers van oordeel kan zijn dat de enige voorgedragen kandidaat niet geschikt is, zij het dat zij dat oordeel op deugdelijke motieven moet doen berusten; dat het middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als annulatiemiddel tegen de beslissing tot intrekking van de vacature 1488 nr. 129/87/Pers. aanvoert dat die beslissing geen enkele motivering bevat;

3.2.2. Overwegende dat iedere administratieve rechtshandeling op wettige motieven moet berusten; dat wanneer de motieven van een rechtshandeling niet bekend zijn, uiteraard meteen niet bewezen is dat die rechtshandeling op wettige motieven berust; dat voor de bestreden beslissing geen enkel motief is opgegeven, niet eens het motief dat, naar in de memorie van antwoord wordt gesteld, aanvaardbaar zou zijn, te weten "de verwijzing naar de interne noodwendigheden van de dienst"; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 8 juli 1991 van de Minister van Economische Zaken en het Plan houdende intrekking van de vacature nr. 1488.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de Belgische Staat.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni 1900 zevenennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BORRET.